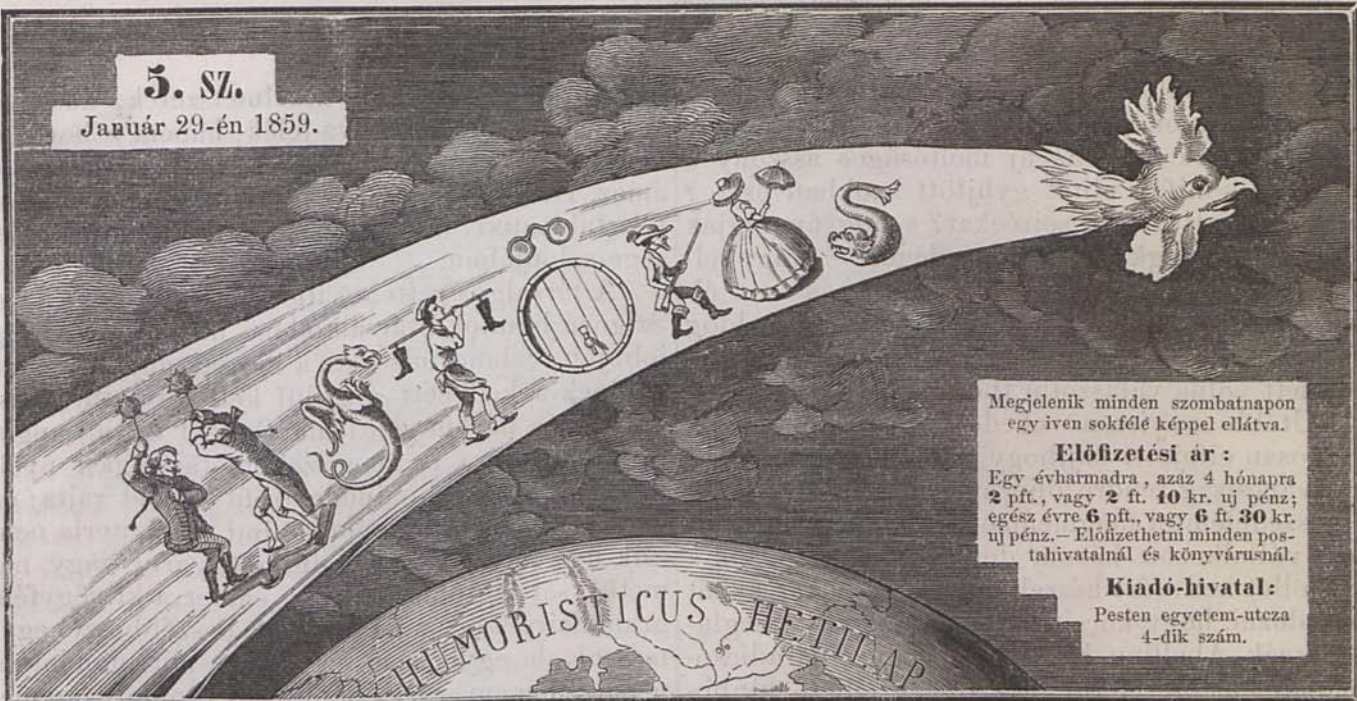

5. SZ.

Január 29-én 1859.

Megjelenik minden szombatnapon
egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár :

Egy évharmadra, azaz 4 hónapra
2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. új pénz;
egész évre 6 pft., vagy 6 ft. 30 kr.
új pénz. — Előfizethetni minden pos-
tahivatalnál és könyvtárban.

Kiadó-hivatal:

Pesten egyetem-utca
4-dik szám.

AZ ŰSTÖKÖS.

Humoristico-belletristicus hetilap.

ELSŐ AZ ETIQUETTE.

Az én kedves barátom, régi jó ismerősöm, Karpáthy Abellino megházasodott, elvette a régi kedvesét, a szép Ninát.

És azt bizony nagyon okosan tette; — ha tiz esztendeig ő gondoskodott a szép Nináról, már most gondoskodják az ő róla. Ebből a szempontból véve azt lehet mondani, hogy igen jó parthiet csinált.

Tiz esztendő alatt apródonként neki ajándékozgatta kastélyát, jószágát, hintáját, lovait, mig utoljára magának semmie sem maradt; most azután egyszerre egy coup d'étatval visszaszerzett mindent, s ismét otthon van.

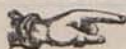
Hanem persze, hogy a magas körökben rettenetes lárma támadt erre; nem akarták elhinni, nem akarták lehetőknek találni; ah! óh! hah! c'est incroyable! Később, midőn csakugyan átlátták, hogy ez fait accompli, akkor abban conveniáltak, hogy Karpáthy Abellino nevét többé elegans hölgyek társaságában kimondani nem szabad, épen úgy, mint egy időben ezt a szót „revolver“ s ha valaki olyan ügyetlen volt, (tán holmi vidékről jött Landpomeransen) hogy vaktában

kérdzősködni talált Karpáthy Abellino felől, annak egyszerűen azt felelték: „meghalt“ — il n'existe pas.“ — „Kitörte a nyakát.“

Abellino az első Sturm ideje alatt jónak látta a felesége falusi kastélyába retirálni: (hajdan az ő kastélya volt, most ismét mind a kettőjüké) s ott passzirozni a mézes heteket.

Ott el lehet temetve! mondák és epitáphiomot csináltak reá s kitörülték minden néven nevezendő élők sorából.

Egy hétig megállta mindenki, hogy nem beszélt felőle; de már akkor elkezdte az embereket piquirozni a dolog. Eleinte csak úgy titokban, ha két három bizalmas ember összejött, penditette meg egyik vagy másik, amúgy távol eső kérdésképen: „valyon mit csinál Ariadne, a ki elrabolta Theseust?“ — vagy pedig így: „milyen szép tavaszi idők járnak idylli pásztorórákra, boldog ifju szerelmeseknek, a kik valahára elérték céljukat.“ Ezen azután nevetett a többi: értették, miről van szó? Később egy-egy nyugtalanabb kedély nem állhatá, hogy ki ne mondja: „mi az ördögöt csinálhatnak azok a boldog fiatal

Teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

házasok ott falun, hogy semmit sem lehet felőlük hallani? valyon hányszor verekedtek már össze? megnyitotta-e már az új méltóságos asszony a salonjait s miféle élitet gyűjtött azokban össze? adnak-e matinékat, soirékat? s hogyan fogják azokhoz a megkívántató vendégeket? vagy elvannak-e zárkózva egy eremitázsban, s nem élnek egyébbel, mint erdei gyökérrel és boldog szerelemmel?“ mindezekre igen mulatságos dolog lett volna válaszolni tudni.

Utóbb annyira növekedett az eltitkolt és erőszakosan elfojtott baj, hogy félni lehetett, nehogy a kíváncsiság rendre ölje az embereket; s hogy e veszedelemtől megmentse a jó társaságot, végtére vállalkozott három derék gentleman, kik a közjóllét kedvéért készek voltak magukat aként feláldozni, hogy kocsira üljenek s együtt meglátogassák Abellino barátunkat falusi paradicsomában s aztán referáljanak róla az illető klubbok előtt.

E három vállalkozó volt: báró Berzy Tivadar (szintén tetszik ismerni) híres vadász és úrlovár, báró Erdey Gergely, mulatságos angloman ifjú és gróf Torontáli, ünnepelt szónok, kit valamely liberalis vármegyében meg is választottak táblabírónak.

Tehát báró Berzy befogatta a maga négy szürkéjét, gróf Torontáli is az arabsait s átrepítették magukat a kérdéses „Szalmáskérre“, mely más embernek innen egy napi járó föld, nekik azonban csak négy óra.

Este hét órákor érkezének meg a kastély udvarára, melyben nagyon jól ismerték régibb időkből a bejárást s sans gene iparkodtak befelé.

Nagyon meglepetének azonban, a midőn az antichambreben egy livrées inas megállítá őket s azt ígérte, hogy majd befogja őket jelenteni a méltóságos urnak.

— Diable! Ez itt ugyancsak noble megy. Előbb be kell az embernek magát jelentetni.

— Persze, hogy a bejelentett nevek hallatára egyszerre kettős ajtót tártak előttük; Abellino egész a küszöbig eléjük sietett, nagyon sajnálta, hogy három keze nincsen, hogy mind a három vendégét egyszerre vezethetné be a salonba; ott egyenként bemutatá mind a három gentlemant a méltóságos asszonynak, (mintha sohase látták volna egymást), az egész Anstanddal hajtá meg magát, a pamlagon ülve maradván, s leereszkedőleg inte, hogy hova üljenek le.

Az elfogadási terem egész elegantiával volt

bútorozva; a falakon aczélmetszetek, de nem azok a hajdani Casanova-félék, hanem a book of beautys arczképei: mylady ez, és vicomtesse amaz, Derby verseny és fejedelmi pompajelentek tableauxi, mint akármí anglesax lord felesége salonjában.

A társalgás rettentő illedelemmel indul meg. Szigorú homlokú társalkodóné ül az asszonyság jobbján, valami mistress, a ki csak angolul ért, s a kinek a kedvéért angolul kell folytatni a discursust; a három gentleman beszél ugyan angolul, de utoljára is nem szokott társalgási nyelvük; minden élcz, minden tréfa elakad rajta; az embernek holmi bonmot, holmi piquanteria nem esik úgy keze ügyébe, mint magyarul vagy németül, sőt legtöbbször négy ember, a ki négyféle grammairé szerint tanult, csak beszél-beszél egymással, de egyik sem érti, hogy mit mondott a másik; hanem csak bámul és komoly szemeket csinál, a mi nagyon jól illik az angol beszédhez.

Tehát ez nagyon génánt portéka volt. Ha pedig valaki Abellino barátunkhoz kezdte intézni a szavait, hogy mulatságosabb fordulatot adjon a társalgásnak, azt tapasztalá, hogy Abellino mielőtt felelne, a felesége arczára néz, mintha attól kérne engedelmet, hogy válaszoljon-e valamit? s rendesen nem lehet belőle kihozni többet, mint hogy nagyon-nagyon örül, hogy igen tisztelt barátjai is megtisztelik látogatásukkal salonjait, melyek különben mindig nyitva állnak az elegans világ számára. S azzal ismét néz vissza a feleségére, mintha várná, hogy ő is ereszkedjék le és mondja, hogy ő is örül e szerencsének.

Ez azonban nem mondja. Sőt inkább nagyon észrevehetővé iparkodik tenni, hogy kedvetlen; hogy valamivel nincs megelégedve. Pedig hát, hiszen az urak igen illedelmesen viselik magukat; lám semmi czélzást, semmi legkisebb plaisantériát nem engednek meg maguknak, szépen illedelmesen ülnek, nem rakják egyik lábukat a másikra, feledékenységből senki sem mondja: „chere Ninon“ mindenki tiszteli a megváltozott állást: utoljára is ez már bevégzett tény, s ha a madame megtud állani a helyén, azt jól teszi: nem az ő hibája, hogy ott van. Hanem denique a madame folyvást apprehensiv képeket csinál; utoljára bocsánatot kér az uraktól, hogy eltávozhassék, migraineje van — a vállában; majd a mistress fogja addig a honneursöket végezni: ezzel azonban az urak nem akarják a mistresst terhelni, hanem átflankirozzák magukat a pipázó

terembe; a hol Abellino komornyikja drága Havannah szivarokkal regalirozza őket s egyúttal a méltóságos úr bocsánat kérését terjeszti elő, hogy a méltóságos asszony hirtelen rosszul levén, azt nem hagyhatja, egyébiránt a nagyságos urak tetzésére bizza, hogy a theát saját szobáikban kívánják-e szerviroztatni, vagy pedig lejönnek a kis salonba, a hol a mistress fogja a háziasszonyi tisztséget teljesíteni.

Az utasok természetesen, hogy az elsőbbit választották; (mintha nem elég volna az embernek már magában az, hogy a theát megigya, hanem angolul is beszéljen mellé, és hosszú képeket lásson hozzá?) Csak hozzák ide a pipázóba azt a theát vagy akarám mondani kappan-pecsenyét!

Itt azután elkezdtek mind a hárman azon tanakodni, hogy valyon mivel sérthették ők meg a házi asszonyságot? mert ha a régi ismeretség, a látogatók dévaj élményei a multból s más effélék által génirozva érezte is magát, ez nem volt arra ok, hogy elhagyja a társaságot s migrainet emlegessen. Melyik hármunk közül bánthatta őt meg?

Melyik? — Mind a hárman uraim, mind a hárman! Hát nézzenek önök végig egymáson és magukon; hogyan vannak öltözködve? Báró Berzyn van egy bársony jakli, lovaginexpressible, magas száru csizma, hozzá vitorlaszinü ing, rózsaszínvirágokkal és szarvasbőr keztyü: — báró Erdey palletotja, mellénye, pantalonja, mind egyforma koczkás kelméből öntve, mintha egy hálót vett volna magára, még az inge és a nyakkendője is kadrolirozva apróbb nagyobb koczkákkal, lábain pedig gombos szarvasbőr kamáslik: — végre gróf Torontálin pitykés Viktoria dolmány, világos kék mellény, kihajtott inggallér nyakra való nélkül s plane semmi keztyü a kezén.

Hát nem elég ok ez arra, hogy egy rangbeli delnő migrainet kapjon, s elhagyja a társaságot?

A három gentleman ezt persze nem tudhatta, mert azokban a körökben, a hol ők felnöttek, az a szokás, hogy utas ember abban a costumeben tesz vizitet, a miben a lóruul leszállt, s a falusi látogatásnak épen az a divatja, hogy ne legyen bálszerü. Igazi grófnék ezért nem szoktak apprehendálni.

No de nem soká maradtak e felöl kétségben. Másnap reggel, a mint felkelének, beállít hozzájuk a sokszor említett ezüst vitézkötéses inas s

hoz mind a három úr számára egy illatos bilézetet.

— Mi ez?

— A méltóságos úr ebédre hívja a méltóságos urakat.

A három gentleman összenéz.

— Teringettét. Ez új dolog. Eddig az ember azt hitte, hogy ha valahová falun vendégül beszáll, ott már igen természetesen ebédre is competál, s ime kisül, hogy arra külön meghívás kell. Mit nem tanul az ember Szalmáskéren?

De még többre is megtanították őket Szalmáskéren. A meghívójegyekre ez is volt írva; „a vendég urak elfogadtatnak a salonban csupán fekete frakkban, fehér ing, fehér mellény, fehér nyakkendővel és semmi egyéb öltözetben.“

Ah, ez már sok, ez már bolond! kiálta fel báró Berzy, szintén így báró Erdey; de már ez impertinentia! hiszen meglehet, hogy magunktól is megtettük volna ezt, de egyenesen ránk parancsolni. Megyünk mindjárt haza. Elég elmondani valónk van már.

— Én nem megyek, monda gróf Torontáli.

— Micsoda? hát itt maradsz?

— Itt biz én.

— S elfogadod a meghívást?

— El biz én.

— Ilyen clausulák mellett?

— Hát természetesen.

— No hát látszik is akkor rajtad, hogy már táblalabiró vagy.

— Nem tesz semmit.

A két báró azzal befogatott és a kapufélfától sem véve búcsút, elhajatott a kastélyból; gróf Torontáli ott maradt, a mi Abellinonak igen nagy elégtételére szolgált.

Torontáli, elközelgvén az ebéd ideje, neki ült a toilettejének: „van-e itt frizeur?“ Természetesen! Abellino tart azt a kastélyban, a gróf szépen felbodorztatá a haját a legújabb divat szerint. Azután kéretett Abellinotul egy kis parfümeöt; az egész készséggel küldött neki négyfélét is. Ez már a gavallér ember; tudja, hogy mi illik? Azután vett magára szép fehér finom tászlis inget; fehér mellényt, fehér nyakkendőt, fekete frakkot — és azután *semmi egyéb öltözetet*, a hogy a meghívó jegyben eléje volt írva; hanem azontul vala egész sarkig mezitláb.

S mikor aztán ebédre csöngettek: fogta a kalapját s ebben a hottentotta costumeben prezentálta magát a számára megnyílt szalonban a legnagyobb udvariassággal.

— Persze, hogy a dámák erre a látványra ajultak jobbra balra; Abellino dühösen rohant a grófra: számot kérve magaviseletéről; mire ez hideg vérrrel mutatá elő a meghívó jegyet: „így volt meghagyva: csupán fekete frakk, fehér ing, fehér mellény, fehér nyakkendő és *semmi egyéb öltözet*: — én szót fogadtam.“

Abellino barátunk mit tehetett? Legjobbnek találta elhallgatni az egész gonosz tréfával; mert még utóbb valami impertinens ujságíró megtalálta volna tudni s kiadta volna az Üstökösben.

K...s M....n.

Kövér úr és sovány úr.

— Biz öcsém, sokba került már ez a has a statusnak.

— Pedig jobb lett volna, ha azt a fejére költötte volna.

— Jutott abból a fejnek is elég; mert valahányszor nagyokat ittam, az mindig a fejembe ment.

A betükülönbség.

Porvai bátyámmal találkoztunk egymásnak a Vadászkrútbán, hogy színház után oda megyünk vacsorálni: nekem addig valami leánynöveldei hangversenyen kellett benevolus auditort játszanom.

Ő kevesebb ideig állta ki a trillákat mint én, elébb oda ment a vendéglőbes leült egy asztalhoz és várt rám. Aztán megéhezett. A pinczér oda ment hozzá, kérdezte, hogy tetszik-e valami? Az öreg úr spájzcédlit kért; aztán keresgélt benne. Persze hogy a sok czifra ételezim közül egyet sem értett s gondolá magában, minden boldog névre nem mutatok, mert meglehet, hogy csigabigát hoz. Utoljára talált még is egyet, a mit ő úgy olvasott, hogy „Schinken“, s ez magyarul annyit tesz, hogy

„sonka“. — „Hozzon nekem ezt itt ni, két porcziót. — Csalatkozott azonban, mert az nem volt „Schinken“ hanem „Schnecken“ a mi annyit tesz, hogy „csigabiga.“

Mikor aztán elhozták neki a két adag csigabigát! A kinek a nevéből is rettegett különben. A kité csak úgy humorisztikus novellákban hallott emlegetni, mint valami csodát.

Egy darab ideig csak nézte keservesen. Visszaküldeni nem merte, mert félt, hogy kinevetik; sőt azért is be akarta bizonyítani, hogy ő ahoz már hozzá van szokva; ez neki kedvencz eledele. De nem tudta, hogy miként kell azt a gonosz állatot onnan az ő tekervényes házából kicsalogatni? megkérdezni pedig restelte. Utoljára mit csinált? Diótörő nem volt az asztalon; felhajtotta szépen az abroszt az asztalról, hogy be ne pisz-

kolja vele s a villa nyelével elkezdé a csigabigákat con amore törögetni, mint a héjas mogyorót: mire én odaértem, már akkorra megtört belőle vagy tizet.

Veszedelmes hasonlatosságok.

Jó gazda.

Ismerek egy igen takarékos jó gazdát nem messze innen, a ki ámbár kaputos úr, maga sem resteli meg- fogni a dolog vastag végét s gyakran versenyt szánt a béreseivel. Hát egyszer épen kaszálás idején hirtelen

pénzt kellett teremteni; e végett két kocsi búzá-
nak kellett bevándorolni
Székes-Fehérvárra. Ha-
nem ha a két szekérrel
két kocsinak is el kell
menni, az négy napi
munka veszteség megint,
a mi kaszálás idején nagy
dolog. Mit gondolt tehát
ki? ő bizony behajtja a
szekereket maga. De ho-
gyan mind a kettőt? Hát
úgy, hogy ő maga gyalog
ment a szekerek mellett,
s hol az első szekér lovait
hajtotta, hol a hátul-
sókét, s ilyenformán egy
járásban kétszer tette meg
gyalog az utat Fehérvárig.
(De nem is köszön ám az
a zsidónak.)

Feljegyzésre méltó dolgok.

(Azon magam is csodálkozom.) II. József császár idejében az egri érsek még nem tudott németül. De nem csak ő volt ennek hijával, hanem valamennyi oldalánál levő kanonok és apátur mind kívül esett ezen a tudományon, ámbátor a latin nyelvet úgy beszélték, akár

Marcus Tullius Cicero. E miatt némelykor felakadások levén, az érsek szükségesnek látta, a kerületében levő tisztelendő urak közül kikeresni valakit, a ki ebbeli jártassága által a többieknek segítségére legyen; találtak is a lajstromban egy jól hangzó nevet: Bleyzeffer, ki valamely kis falucskában volt plébánus, azt az érsek ki-nevezé kanonoknak s felhívá maga mellé Egerbe. Nem

sokára jött az alkalom: egy patens érkezett le, melynek tartalmát megkellett volna magyarázni. Hivatják Bleyzefert, odadják neki az írást, hogy mondja meg, mi van benne? „Azt én voltaképen meg nem cselekedhetem, miután azt sem tudom, hogy miféle nyelven írt betűk légyenek ezek.“ — „Hát nem tudsz te németül?“ — kérdi tőle elbámulva az érsek. — „Valójában még beszélni sem hallottam eképen.“ — „Hát mért tettelek én meg akkor kanonoknak?“ — „Azon valójában magam is csodálkozom.“

Helyes utba igazítás.

Zalamegye hegyes völgyes vidékein utazván egy illő tiszteletben álló férfiú, midőn a szemközt jövő pörhöz ezen kérdést intézte:

— Mondja meg földi, merre viszen az ut X. helységbe?

— Csak menjen az ur *estellést*, itten van egy domb, azontúl egy másik, azon van egy akasztófa, sehogy sem kerülheti ki.

Szerelmi vallomás.*)

II.

Cselekszi egy nótelen prókátor.

Mint per nélkül a prókátor,
Nélküled olyan életem,
Satanella, nagyon nagyon
Szeretlek én, oh higy nekem!
Sok prókátor, ha replikáz,
Nem igazat beszél, tudod:
Ámde én szép verseimben
Mindig igazat hazudok.

És te bennem, Satanella,
Kételkedni tudsz még mindig!
Perrendtartás értelmében
Van ötféle bizonyíték:
Beismerés, szemle, eskü,
Tanuvallás, okiratok;
Mindezekkel szerelmemet
Bizonyítani kész vagyok.

Szemlét kívánsz? im itt arcom,
Szemléld meg jól, kegyetlen lány,
Szerelmemnek nagy voltában
Lett az olyan csunya halvány.
Vagy esküt kívánsz oh leány?
Auch gut! én biz azt se bánom:
A főesküt, vagy a pótlót,
Melyik tetszik, megajánlom.

*) Pályamű azon széphimzetű (üres) tárezára, melyet egy delnó a legszebb, versbe foglalt „szerelmi vallomásra“ kitzüni szándékozik.

Vagy tanukat állítsak-e?
Szolgálhatok azokkal is,
S jótállok, hogy közöttük csak
Egyetlenegy sem lesz hamis.
Szobámnak mind a négy fala
Jólélekkel tanum lehet,
Hogy naphosszat mást sem teszek,
Mint hogy kurjongatom neved,

S ha ez a négy tanu kevés,
Állíthatok többet is még:
Készek bizonytságot tenni:
Kályha, asztal, kanapé, szék.
Vagy okmánynyal bizonyítsak?
Ám legyen meg kívánságod:
Nesze e vers, öngyártmányom —
Reménylem, nincs kifogásod.

Már most e bizonyítékok
Alapján mondj ítéletet:
Megnyerem-e a szép tárezát,
Mely jutalmul kitűzetett?
Appellálandom ügyemet,
Ha vesztek első forumon;
Szabadjon kérnem addig is
Illő honorariumom.

V.

Kihez légyen szerencsém?

Y. urral történt, pedig nem régiben. Mindenek előtt tudni való azonban, hogy Y. ur igen barátságos ember, főszenvedélye, mindenkivel szembe állani s el tudakolni, ki légyen, mi légyen, s hova mégyen? Jelen eset alkalmával Pestre akart utazni gőzhajón, midőn Komáromnál egy nagy bajszu csinos külsejű ember lépett a hajóra, Y. szokása szerint ezzel is szóba áll; — szolgálhatok egy kis burnóttal? — kérdi az idegen hő-süinktől; — köszönöm — így szól, s elfogadván, már már szippantani akar, midőn e szókra nyílnak meg ajkai: — ugyan kérem, kihez légyen szerencsém? — Én a komáromi hóhér vagyok szolgálatjára uraságodnak, s épen jelenleg is hivatalból utazom. — Y. megfordult, a burnótot kimorzsolta kezéből, s azóta senkitől sem meri megkérdezni: „ugyan kérem, kihez legyen szerencsém?“

Drága széna.

— Hogy ez a szekér széna? — kérdi egy nemzetes ur az ispánt.
— Kétszáz forint.
— Ah az borzasztó drága! Akár tizforintos bankót tegyen az ember szecsavágóba.
— Biz az uram *gavallérnak való széna!*

A hires gazda.

X. gróf, egy nála vendégül mulató nagyon hires és szájas gazdasági főtisztnek, ki minden magyar gazdát parasztbéresnek tartott — panaszlá, hogy bárányai nagyon döglenek s megmentésökre mindent elkövetett, de sikertelenül.

— Majd teszek én róla — mondá a főtiszt — hogy nem lesz több kára a grófnak.

A gróf megköszönte szépen s nagyon megörülve befogatott, megparancsolván a kocsisnak, hogy mivel hideg martiusi szél fú, a lovak pokróczait itthon ne fedje.

A kissé távol eső majorba megérkezett a hires gazda, s látván, hogy a bárányok összebujtak, rá ordit az alázatosan fedetlen fövel álló juhászgazdára.

— Hát nem látja kend miért döglenek ezek a bárányok?

— Igenis, nem látom nagyságos uram — felel a juhászgazda.

— Pokróczot ide a mennyi van — kiált torok szakadtából a hires gazda — le kell venni az én kocsimról is minden pokróczot s tüstént be kell takarni azon tömeg bárányt, hiszen a hideg miatt döglenek.

Fejésóválva engedelmeskedik a juhászgazda s a kocsiról leszedett pokróczokkal betakarja a bárányokat.

Kis idő múlva a bárányok szétszaladtak s szopni akartak, de minden birka dühösen rugta el a hozzá futott bárányt, mire a juhászgazda botjára támaszkodva a hires gazdához fordult, mondván:

— Megkövetem nagyságos uram, ha eddig hullott is hébe-korba a bárány, de most már egy sem marad.

— Miért? — förmed rá a hires gazda.

— Már csak azért követem alássan, mert a ló-pokrócztól mind elvesztette az anyja szagát, és egyet sem fog megszoptatni az anyja: mert azt tudja, hogy csikó.

Furesa kosztosok.

Y. városban igen sok nagy kis úr lakik, kik nyáron, mig béreseik pusztai tanyáikon a szekér árnyékában aluszszák el a napot, addig ők naphosszat a városház kapuja alatt pipáztatnak, ösztöl fogva pedig a jövő nyárig egy füstös kávéháznak csufolt koresmai szobában gyakorolják magokat a nemes kártyázás mesterségében.

Reggeltől délig, déltől késő éjjelig csendesesen ferblizgetnek, de mivel a pénz nálók legkevesebb, a ferbli pedig a pénz elnyerésére legalkalmasabb játék, nem esuda, hogy a szomorú tapasztaláson okulva, korlátozó játék-szabályokat alkottak, melyeket minden játék kezdetén ünepélyesen felolvasnak, a szabályok következők:

1-ör. Ezen kitételek: „teszem, viszem, hozom, fizetem, áll, megfizeti ez az úr“, még akkor sem érvényesek, ha valaki a tárczájához kapkodnék.

2-or. Ki mind a két kezét maga elé keresztbe teszi annak az osztó kártyát ne adjon, mert jele, hogy volt pénze helyét takargatja.

3-or. Harmadévi sors-jegyet összehajtogatva a

bankba be tenni nem szabad, ki ezt teszi, a játékasztalt rögtön elhagyni tartozik, e végre

4-er. Minden bankót kiterjesztve tartozik mindenki a bankba betennie.

5-ör. Ki busult gerjedezésében és vak dühében a kártya fület leharapja, rögtön új kártyát köteles venni, mivel az, melylyel játszanak úgy is a mult farsangi.

6-or. Ijeszteni szabad, de ha az ijesztő susztert fog, kinevetni nem szabad.

7-er. Minden értékes tárgyak: mint kalap, szivar, nyakkendő, csizma, szivarszopóka, pálcza, bicska, zseb-kendő stb. illő árban elfogadtatnak, de a vesztés fél tartozik azokat más nap délig annál bizonyosabban ki váltani, mert többször a játékban részt nem vehet; így megtörténik minden nap, hogy a kik malheurben voltak főveg nélkül s ruhájok nagyrésztől megfosztva mennek haza, ki pedig bonheurben volt, azon szerencsében részesül, hogy az egész társaság vagy annak egy része ruháit batyuba kötve emelheti haza.

Tromfra tromf.

Árkot hányatott egy földesur tagja körül, még pedig ölet egy bizonyos meghatározott mennyiségű díjért, öszfelé járván az idő, kimegy munkásaihoz s így szólítja meg őket: — barátim! a napok mindig rövidebbek lesznek, nem kívánhatjátok káromat, elégedjete meg tehát a kiszabott díj felével.

— De hát az öl is kisebb lesz, ugy-e? — jegyzé meg a munkások bölcse.

Borkoresolyák.

Losonez városában elefántot mutogattak.

Két palócz asszony szintén híret vevé ezen állat otlletének, egy hetivásár alkalmával bejöttek Losonez városába, egyet mást bevásárlandók. A mint azon ház mellett elmennének, melynek hátulján fekvő deszkaszinje alatt volt az elefánt látható, mondá az egyik:

— Nene, een eümennék azt a csudaállatot mennézni, de nincs csak tyiz grajczárom, és csak öt garase erisztenek be, de nem bánom, ha kied öt grajczárt köcsön ad, odahaza majd megadom.

A másik asszony nagy nélkül átadta a kért 2 pkr t a menyecskének, ki is nagy örömmel rohant be az udvarba, de csakhamar visszajött, mintha kergették volna.

— Láttad-e? — kérdé a künn maradt asszony.

— Láttam bijén, pegy nem is fizettem, eepen kint volt sétálni az udvaron, hisz eepen olyan az, mint az ember, csakhogy nagy hasa van.

A menyecske azonban nem az elefántot látta, hanem egy igen kövér vastag ügyvéd urat, ki reggeli tarka öltönyben az udvaron sétált.

Bácsiból egy most is életben lévő cigánylegény elment az őralya boldogfalvi vásárra 1847 előtt, abban a reményben, hogy valamit tiz körme segítségével vet

a szerencse. Nem sokáig kellett várnia, beleegyedik a néptömegbe s meglát maga előtt egy nagy-zsili oláhot, egy nagy új lombos pokróztot a hátán; utána szalad a guli, felfogja az oláh hátáról lefitytyegő pokrócz végét, előveszi a czondrájában lévő tűt czérnástól, és menetközben varrni kezdé a pokróczczal a maga czondrájához; minekutána egynehány ötéssel oda varrta, megfogja feljebb a válla mellől a pokróztot s egy rándítással a maga vállára veti; — a zsili oláh megfordul, néz mindenfelé, hogy láthassa, ki rángatta le a pokróczát válláról? meglátja a cigány hátán a pokróczot s követeli vissza, — a guli iszonyu képeket vág s azt feleli:

— Te gyáva! ha máskor pokróczot veszesz, varrd oda czondrádhoz, ni, mint én oda varrtam az enyimet, hogy el ne lopják.

R é b u s z .

KK KK KK

(Megfejtése a jövő számban.)

A 4-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Fából vaskarika.“

Huszáros leleményesség.

Délben ebéd ideje alatt meglátogatta a százados a laktanyát, a szokásos felügyelet végett, ha valyon elég és jó ételük van-e a katonáknak; mert a derék huszároknak nem szabad koplalni. A mint megy végig a folyosón, épen szemközt találkozik az ujonczczal, a ki egy roppant nagy tálal tele gombóczzal visz nyalábra fogva.

A mint összeérnek, az ujoncz hirtelen odaszól a századosnak: „ugyan instálom vitéz kapitány uram, ne sajnálja egy kicsit ezt a tálal megfogni.“

A százados jó ember volt, de meg is lepte a kívánság s átvette a tálal a rekrutától.

Arra ez szép illedelmesen glédába tette magát, sipkájához tette a kezét s megint nyúlt a tálal után.

— Hát most minek tartattad te velem ezt a tálal? — kérdi tőle a százados.

— Hogy tehatlan szalutálhassak vitéz kapitány uramnak; — a mint illik.

A kapitány mit tehetett mást? mint hogy jót nevetett rajta.

Szerkesztői sub rosa.

— Azért soha sem kell megharagudni, ha valakinek történetesen olyan neve van, a milyenről ez vagy amaz adoma szól. Sérteni bizonyosan senkit sem szándékunk. Lám a minap egy brassói lapban azt hirdették, hogy egy Jókai Mór in contumaciam elítéltetett egy kis holtig való fogságra, azért mi még sem lamentáltunk, pedig a mi nevünk is ismeretes imitt amott. — Az egrü előfizetéseket tegnapelőtt kaptuk kezeinkhez, a lapok útnak indultak; esodáltuk volna is, hogy Eger városából csak egy olvasója legyen *solo* az Üstökösnek. — Az *ispán bossúja* megjárja, a többi gyenge, vagy ismeretes. — Szegedi levélben van valami jó. — Czigány politika, kiadható. Magyar bor Lipcsében; mese az! a német még jobban tud inni, mint a magyar. — Lőrincz bácsi szórakozottságaiból lehet böngészni.

— Két úrnak szolgálni, ötletnek jó. — Lyrai alóék. Majd szívesztendő mulva nyilhatnak. — Szabó József hajóácsnak az obudai hajógyárba. Önnek küldeményei nem csak elmés élcük által leptek meg bennünket, de különösen azon kész írói nyelv által, melyen fogalmazva vannak, s mely bármely gyakorlott írónak is becsületére válnék, annyival inkább egy kézmunkával foglalkozó iparosnak. Kérjük, hogy üres óráiban folytassa közleményeit; addig is lapunkat küldjük önnek. — Nehány adat N. János életéből, mint adatok érnek valamit. — Szoboszlói posta-hivatalhoz. E napokban hozzánk 6 pengő forint érkezett előfizetésül az Üstökösre; de az előfizető czime nélkül: kérjük minél előbb a czimet beküldeni, a Vasárnapi Ujság is hasonlóul járt.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)